

mirela stănciulescu

cine ești tu?

Mirela Stănciulescu

CINE EȘTI TU?

Roman

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-513-0

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă; este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Cuprins

1.....	1
2.....	11
3.....	25
4.....	43
5.....	50
6.....	62
8.....	88
9.....	98
10.....	109
11.....	123
12.....	131
13.....	145
14.....	156
15.....	164
16.....	174
17.....	184
18.....	196
19.....	205
20.....	213
21.....	221
22.....	231
23.....	239
24.....	244
25.....	251
FIȘĂ BIOGRAFICĂ.....	258

Binecunoscutul dramaturg George Ordeanu sosise cu întârziere la recepția din 30 decembrie 1985.

Își scosese paltonul la garderobă, simțind pe loc cum îl trece un fior rece. Era cam frig în salonul imens al teatrului, dar toată lumea bună își scosese hainele groase și rezista stoică în veșminte de gală.

Întârzierea lui era deliberată. Sosise de câteva zile în București și își luase o cameră la un hotel apropiat de teatru, ca de fiecare dată. Ar fi putut veni pe jos la recepție, însă alesese să ia un taxi - se potrivea mai bine cu prestața lui firească. Și, totuși, întârziase. Prefera să dea dovadă de infatuare, însă atunci când sosea la o asemenea „adunătură”, cum îi spunea el în gând cu superioritate, să poată lua din ochi pulsul mulțimii, să simtă că toată acea viermuială impersonală și anostă îl aștepta pe el, marele dramaturg George Ordeanu, pentru a căpăta viață și culoare. Să îi vadă pe oameni întrerupând discuțiile, ieșind în grabă din grupuri și întinzând brațele înspre el, chemându-l din toate părțile, dornici să-l acapareze.

George Ordeanu era o prezență care se remarca imediat, oriunde, prin aerul său impunător și auster. Cu statura lui uriașă, cu barba scurtă și sură, cu părul încă bogat lăsat în voie pe umeri, cu ochii scăpărători, nefiresc de albaștri, era recunoscut ușor de oricine. Avea glasul adânc și cavernos, puțin teatral. Rostea fiecare cuvânt cu emfază - o emfază demodată, dar potrivită înfățișării sale. Lumea îl oprea mereu pe stradă să îl salute, să îl îmbrățișeze, să îi ceară un sfat sau un ajutor sau doar să îl audă vorbind.

De data asta, însă, întârziase cam mult. Lumea era deja bine postată în salon, întinzând mâinile lacome nu înspre el, ci înspre platourile îmbietoare cu gustări. Privirile flămânde cuprindeau rapid tot ce li se oferea, selectau cu iuțea ceea ce le convenea mai mult, și rămâneau o clipă aninate cu părere de rău de ceea ce nu apucaseră degetele să ia.

Până și George Ordeanu simți o foame năpraznică inundându-l, deși, spre deosebire de alții, nu se putea plânge că are frigiderul gol. Înghiți în sec văzând cum se îndreaptă un chelner spre el și asta îl enervă și mai abitir. Făcu un semn plictisit, de refuz și se întoarse, dând nas în nas cu un altul, care purta o tavă cu băuturi. Chelnerul îl privi politicos, dar insistent, făcându-l să tresară.

De unde dracului îl mai știi și pe ăsta? se întrebă.

Încercă în gând să-i scoată sacoul alb, să-l îmbrace cu un pulover pe gât și o jachetă de jeans și să-i desfacă buzele într-un rânjel vulgar.

Da, trebuie să fie unul din „băieții” lui socru-meu, fie-i țărâna ușoară! Era firesc, la o adică!

Îi zâmbi cu moderație și refuză în ultima clipă. Se pipăi cu mâini tremurătoare după pipă. Zadarnic, însă. Pesemne c-o uitase la hotel. Simți cum îl cuprinde furia. Se hotărî brusc să plece, dar

atunci, în sfârșit, se auzi strigat:

— Măi, George, măi! Credeam că nu mai vii să aniversăm alungarea regelui din țară! Ziceam că iar te-am ratat!

Era Mișu Papadimu, în veșnicul lui costum bleumarin cu dungulițe galbene. Avea părul ca de obicei vopsit negru și dat cu briantină și își pusese o garoafă galbenă la rever. Stătea tolănit pe o canapea dintr-un colț strategic, de unde nu scăpa din priviri intrarea în salon, și își trăsesese lângă el un platou întreg cu gustări din care se înfrupta tacticos.

George Ordeanu se apropie ușurat și dădu grăbit mâna cu Papadimu. Îi făcu apoi un semn scurt din cap chelnerului care se plimba cu tava plină de băuturi, luă un pahar cu whisky de pe tava întinsă, înfulecă iute un sandvici cu cașcaval, după care înfipse decis o scobitoare într-una din chiftelulele care-i făcuseră de la început cu ochiul.

Papadimu îl privi cu interes crescut, și când îl văzu înghițind primul duminic comentă mucalit:

— Hai că te-ai păcălit și tu! Sunt bulete de șalău, făcute la meserie de băieți!

George Ordeanu simțise imediat aroma plăcută și neașteptată care-i inundase cavitatea bucală și mai întinse încă o dată mâna spre platou.

— Bune, bune! rosti printre înghițituri. Măi, Mișule, nu team mai văzut de-un car de ani! Pe unde-ai dispărut? Ce mai faci?

— Azi e zi cu soț, fac numai fete! glumi Papadimu vesel, tușind ușor.

— N-ai fost la premiera de săptămâna trecută! Își aminti Ordeanu, continuând să înfulece. Se scutură de firimiturile de pe haină și simți cu mare ușurare o greutate binecunoscută în buzunarul de la piept. Nu-și uitase, pipa, la urma urmelor!

— N-am putut, George! Iartă-mă, zău că n-am putut, și-acum regret, c-am auzit c-ați avut și haleală pe cinste! Vorba aia, două recepții una după alta, practic, mai rar!

George Ordeanu îl asculta absent, în timp ce ochii lui albaștri scrutau sala. Începuse să privească mai cu luare aminte în jur. Starea de bună dispoziție i se instalase în sfârșit înlăuntru.

Sunt bune și recepțiile astea la ceva, recunosc el în gând. Vezi lumea fără griji, sătulă, deschisă spre bârfă și conversații amabile. Fiecare, un posibil personaj, de ce nu, frumos ambalat pe dinafară, cu mici sau mari curiozități pe dinăuntru...

Privirea lui de un albastru metalic căzu deodată asupra unui necunoscut în vârstă, cu ochelari negri, care îl fixa nemișcat din latura opusă a salonului, sprijinit într-un baston. George Ordeanu tresări. Țsta mi-e foarte cunoscut, dar nu știu de unde să-l iau! Își spuse, intrigat. Cine să fie? Îl salută ceremonios din cap și rămase siderat văzând că necunoscutul nu-i răspunde la salut. Își scoase pipa din buzunarul de la piept și și-o aprinse nervos. Foarte rar i se întâmpla să nu fie recunoscut și salutat cu deferență. Darămite să nu i se răspundă la salut! O imagine fugară a sinelui său adolescent, îmbrăcat curat dar sărăcăcios și privind tânjitor spre «lumea bună» îi trecu prin minte, dar o alungă

cu un gest nervos, pufăind încruntat din pipă.

— Cine-i bătrânul ăla de vizavi, îl știi? se întoarce el spre Mișu Papadimu.

— Care bătrân? întrebă Papadimu, uitându-se curios spre mulțime.

— Ala cu fața mohorâtă, care se sprijină în baston și mă studiază ca pe sfintele moaște prin ochelarii lui negri!

— Nu-l văd, dădu Papadimu din umeri. Văd doar un orb care-și face loc cu un baston alb prin mulțime. E cu spatele la noi. Ala să fie? Ia, mai bine lasă bătrânii handicapați și uită-te la femei! Îi dădu el un cot. Uite-o pe Lena!.

— Care Lena? întrebă George Ordeanu, fără chef. Nu știi cine-i Lena.

— Pssst, Lena! șușoti Papadimu, în timp ce-și întindea mâna spre platoul cu mâncare.

O roșcată planturoasă se îndreptă înspre ei, mișcându-se lasciv și aranjându-și fără grabă o bretea roșie, șagalnică și solitară, care se tot încăpățâna să-i cadă de pe umăr.

— E o fată bună, o să-ți placă! Puțin plinuță, dar pe unde trebuie! Îi șopti Papadimu, cunoscător. Apoi, sărutându-i fetei mâna ceremonios, făcu prezentările:

— Ea e Lena, o aspirantă la gloria scenei, iar dânsul e marele nostru dramaturg George Ordeanu!

— Vai, desigur! sclipiră ochii rotunzi și bine rimelați ai Lenei. Cine nu vă cunoaște, maestre? Se poate? Am fost la premieră, săptămâna trecută! Ce discurs teatral strălucit! De ce vă vede lumea atât de rar?

George îi zâmbi politicos, mormăind ceva despre casa din provincie, și-i făcu loc pe canapea, între ei, cântărind-o rapid din priviri. De regulă, fetele care îi spuneau „maestre” aveau o mare atracție pentru el.

— Ia zi-i, îl luă pe Papadimu la întrebări, de-acum ghiftuit și hotărât să revină la discuții serioase, cum ți s-a părut spectacolul?

— Spectacolul, ca spectacolul de 30 decembrie..., făcu Papadimu, tușind cu diplomație și culegând o tartină cu șuncă de pe platoul încă plin. Dacă nu m-au racolat și pe mine anul ăsta, să mă afirm la recitări, dădu el din mână, a lehamite. Dar mai bine să nu intrăm în amănunte, continuă cu gura plină, că te pomenești că mă citezi pe urmă în cronica ta de mâine-poimâine și mi-am găsit beleaua! Îmi pare rău, în schimb, de lipsa Margăi, ea le-ar fi dat clasă multora din seara asta! Apropo, ce mai face frumoasa ta nevastă? Când naște?

— Asta ne întrebăm cu toții, inclusiv doctorul, îi răspunse George Ordeanu, ușor iritat și retrăgându-și instinctiv brațul care se întinsese, ocrotitor, pe umerii goi ai Lenei. Cred ca în vreo două-trei săptămâni.

— Or fi greșit numărătoarea, își dădu cu părerea Papadimu, ștergându-se tacticos cu un șervețel la gură și sorbind alene dintr- un pahar cu coniac. Sau, mai știi... Chestiile astea cu mama

natură sunt ale naibii de întortocheate! Eu, unul, n-am fost niciodată acasă când a născut nevastă-mea. Mă sunau de la spital: „Aveți un băiat!”, și gata! Buchetul cu flori la fata, și pe urmă turneu prin țară vreo trei luni, s-o las liniștită, sărăcuța! Așa e bine să faci, ascultă-mă pe mine!

— Asta-i cu mintea dusă cu sorcova, își spuse George. O fi început să se senilizeze, mai știi! Ce turneu, doar nu-s actoraș, ca el, să fac turnee prin țară! Ori, poate, la o adică, o fi supărat de adevăratele că n-a fost chemat și el la compilația asta amărâtă de poezele patriotice?

— Ia uite-l și pe Raul Holbanu! Da' ce, s-au închis deja cărciumile? chicoti Mișu Papadimu, strângând-o de mână pe Lena, care începu și ea să chicotească, întoarsă însă spre George cu toată fața și cu tot trupul.

George se încruntă, îndreptându-și privirile albastre către intrare.

Raul Holbanu pășea demn și singur. Era îmbrăcat îngrijit, dar dintotdeauna orice haină părea să cadă aiurea pe el, lăsându-ți impresia că poate cămașa sau cravata sau sacoul nu se asortează cu restul vestimentației. Se uita insistent în stânga și-n dreapta. Părea să caute pe cineva. Deodată, fața i se luminează, zăbind un chelner care se îndrepta spre el și de pe tava căruia înșfăcă un pahar cu vodcă. Îl sorbi cu sete, dintr-o înghițitură. Apoi îl depuse pe tavă, luând un alt pahar plin cu vodcă și începând să se plimbe absent prin sală. Nu-i zărise încă.

Privirea lui George Ordeanu se înnegură brusc.

— Cred că mă retrag la hotel. Sunt cam obosit, declară el, indispus.

Se adresase și lui Papadimu și Lenei, insistând asupra cuvântului «hotel».

— A, da, și eu ar trebui să plec, se grăbi Lena să-l susțină. Am o durere de cap îngrozitoare! M-o fi tras curentul aici, așa că puțin aer o să-mi facă bine.

— Atunci permite-mi să te conduc! Încheie George Ordeanu protocolul de complezență, făcându-i cu ochiul, complice, lui Papadimu, în timp ce Lena întârzia cu degetele pe breteaua roșie care iar îi căzuse de pe umăr.

Papadimu îi făcu un semn tainic fetei și Lena își aplecă urechea înspre el, atingându-l cu bucele ei roșcate.

— Ia și tu portocalele astea și bagă-le în poșetă, îi șopti Lenei, cu glas răgușit, știu că-ți plac portocalele și n-am mai găsit de mult, cu toate pilele mele, nici la shop!

În timp ce George Ordeanu își rotea privirea prin salon, răspunzând afabil unor saluturi, Lena întinse repede mâna și îndesă câteva portocale în poșeta mare, parcă anume făcută să le cuprindă.

— Cum te gândești tu la mine, puiule! șopti ea înduioșată. Uite, iau și o banană și plec, adăugă. Ne vedem mâine!

Mișu Papadimu rămase singur pe canapea. Își verifică atent garoafa galbenă de la rever, mirosind-o alene. În van! Nu i se simțea nici un parfum în aerul rece îmbâcsit de fum și de arome de băuturi tari. Își resfiră părul vopsit negru și dat cu briantină, contemplând cu un surâs aferat agitația

din salon. Era multă lume cunoscută în jur. Aproape toți, de altfel. E bine c-am introdus-o și pe Lena, se feliță el în gând. Se pătrunde greu, foarte greu, în citadela artistică, dar odată intrat ești adoptat, devii unul dintre aleși, și așa începe recunoașterea, își continuă el meditația, observând cu surprindere trecerea prin salon a unui necunoscut cu părul alb, îmbrăcat pedant și pășind demn printre invitați. Avea în mâna stângă un baston alb, de care se folosea cu dexteritate pentru a nu se împiedica de ceva sau cineva. Mergea agale, întorcându-și fața în toate părțile, dornic, parcă, să nu piardă nimic din ce vedea. Mai degrabă, din ce auzea, se corectă Mișu Papadimu, zâmbind de unul singur. E clar că-i orb, cu bastonul ăla alb pe care-l poartă cu nespusă fală. O fi orbul de mai devreme, își spuse. Pesemne de el mă întreba George? Pentru o clipă, orbul întoarse fața înspre el și rămase nemișcat, ca și cum l-ar fi contemplat. Papadimu îl contemplă și el, atent. Într-adevăr, pare un personaj cunoscut, tare cunoscut, dar nu știu de unde să-l iau! medită el, încruntat. Își aminti fără să știe de ce de ziua în care, copil fiind, fusese prima dată legat la ochi ca să se joace „de-a baba oarba”. Ce emoție îl cuprinsese atunci când totul se întunecase brusc, în toiul zilei! Crezuse că a venit brusc noaptea într-o iarnă prematură. I se făcuse frig și începuse să dârdâie. Parcă simțea și un miros de viscol ce stătea să izbucnească. Își scosese cu un gest hotărât legătura de la ochi și o aruncase cât colo, sfidător.

— Nu mă mai joc! strigase. M-am plictisit!

Și fugise dintre copii, transpirat și agitat, cu lacrimi în ochi.

De atunci, nu mai suporta iarna. Senzația de frig și mirosul de viscol îi tăiau respirația.

Mișu Papadimu își aruncă amintirea înapoi în neființă și își îndreptă privirea în altă parte. Îl zări tocmai atunci trecând pe lângă el pe Raul Holbanu cu un pahar de vodcă în mână, și îi făcu un semn cu mâna.

Raul Holbanu se îndreptă nesigur spre el și se trânti pe canapea.

— Mi s-a părut mie sau era și George Ordeanu pe-aici? întrebă el, cu șovăială în glas.

— A fost, dar a plecat, îi răspunse Papadimu, bătându-l liniștitor pe umăr.

Mă tot întreb de ce nu se suportă aștia doi, își spuse în gând. Să fie adevărată povestea că a fost ceva între Marga Ordeanu și Raul Holbanu, cu mulți ani în urmă? Chiar dacă a fost cândva, ce mare lucru? Păcat de situație, pentru că fiecare dintre ei e talentat în felul lui.

— Singur? întrebă Raul Holbanu, bântuind cu privirea prin sală, aparent absent.

— Mă întrebi dacă a venit singur sau dacă a plecat singur? îi răspunse Mișu Papadimu tot cu o întrebare. Într-un caz răspunsul e da, în altul ba.

— Aha, făcu Raul Holbanu, sorbind însetat din pahar. Hm!

— Nu mănânci și tu ceva? îl îmbie Mișu Papadimu, măsurându-l cu îngrijorare din ochi.

— Nu, nu mi-e foame, Mișule, mi-e doar groaznic de sete!

Mișu Papadimu îl bătu pe umăr zâmbind și-i spuse:

— Te-nțeleg, la naiba, zău că te-nțeleg! Și mie mi-e mereu sete în ultima vreme! Ia spune-mi,

știi cumva cine e cetățeanul orb care se plimbă de colo-colo prin salon cu bastonul lui alb? Îmi pare tare cunoscut și nu știu de unde să-l iau. Mă enervează că nu știu cine e.

— Nu l-am văzut, dădu Raul din umeri, nepăsător. M-a împuns la un moment dat unul cu un baston și-am vrut să-i zic vreo două, dar când m-am întors n-am văzut decât bastonul alb agitat prin aer. În fața mea era în schimb un chelner cu băutură și m-a ademenit cu lichidul ăsta irezistibil! Un medicament foarte bun contra agitației! Păcat că s-a terminat!

Raul Holbanu se ridică la fel de brusc cum se trântise pe canapea și își continuă hălăduirea printre invitați fără să se oprească nicăieri. Un salut colo, o strângere de mână dincolo, un compliment gratuit mai încolo, și tot așa. Nu avea chef să se oprească niciunde. Îi era doar o sete groaznică, pe care nici un pahar plin din calea lui nu izbutea s-o ostoiască, și simțea nevoia de a merge întruna printre oameni, fără popas. Parcă-l mâna înainte, invizibil, bastonul alb care-l împunsese mai devreme.

Luă un pahar la nimereală, de pe o tavă plimbată pe lângă el, și-l goli dintr-o înghițitură. Era vermut.

— Ce mai ai pe-acolo? îl întrebă pe chelner.

— Bloody Mary, răspunse acesta plictisit și pe un ton atât de neaoș, încât Raul nici nu pricepu la început ce rostise.

Apoi, rostirea neînțeleasă se desfăcu în sunete distincte în mintea sa și Raul Holbanu tresări, încercând să-și adune gândurile, care o luaseră razna. Dar toate se loveau, mai leneș, sau mai grăbit, de același punct fix - un nume de care viața lui era puternic legată, un nume care acum reverbera în interiorul lui, multiplicat de pereții tuturor frânturilor de gând.

Descoperise împreună cu Marga gustul de Bloody Mary la barul de lângă facultate. Pe atunci Marga Ordeanu nu era o faimoasă actriță măritată cu un faimos dramaturg. Era Marga

Mănăilă, singura fiică a colonelului Mănăilă dintr-un oarecare oraș de provincie, și era prietena lui. Nici el nu ajunsese celebrul actor Raul Holbanu. Erau doi studenți anonimi la institutul de teatru din oraș. Iubeau teatrul și se iubeau.

Descosându-l pe barman, aflaseră secretul. Și de câte ori se întâlneau în casa bunicilor lui din strada Salcânilor, Marga aducea o cutie de suc de roșii pe care o amestecau cu vodcă, sare și piper. Era deliciul lor secret. Uneori îl mai invitau la un Bloody Mary și pe prietenul și colegul lor de facultate, Andu, a cărui prezență rotofeie îi destinea de fiecare dată.

Raul Holbanu își aminti de vizita pe care i-o făcuse Andu în urmă cu câteva zile. Andu locuia în București dar mergea regulat în orașul lor natal, unde părea să aibă mereu treburi de rezolvat, deși nu avea familie. Aproape de fiecare dată se întâlnea cu Marga Ordeanu și când revenea în București trecea pe la Raul să îi dea raportul. Raul se prefăcea întotdeauna nepăsător, însă aștepta cu sufletul la gură veștile lui Andu.

La ultima sa vizită, Andu îi vorbise chiar numai de Marga Ordeanu.

— E mai palidă, are cearcăne mari în jurul ochilor... Dar, deși e însărcinată, nu s-a îngărașat, aș spune chiar că dimpotrivă, parcă-i străvezie, declarase el cu mirare. Are o stare melancolică surprinzătoare, pentru cine o cunoaște.

Raul preferase să tacă, zăgăzuindu-și gândurile care țâșniseră înspre înapoi. Își plimbase privirile pe pereții înțesați de oglinzi, pe vitrinele încărcate cu bibelouri chinezești, pe masa unde se odihneau, cu firescul unor obișnuți de-ai casei, sticlele de vodcă, paharele și scrumierele.

— Nu credeam s-o schimbe într-atâta sarcina, continuase Andu, rupând tăcerea.

— Pe cine? întrebasese nedumerit Raul, realizând în clipa imediat următoare despre cine era vorba.

De altfel, Andu nici nu se sinchisise să facă vreo precizare. Se foise pe scaun, simțind nevoia să se miște. Scaunul scârțâise sub masivitatea cu ochi de copil viclean care-l apăsa. Exact atunci mieunase și motanul alb, care intrase în sufragerie, prelungind parcă scârțâitul scaunului.

Raul îl mângâiasse absent și continuase să tacă, înnegurat. Părea să fi uitat de prezența lui Andu, care venise la invitația lui expresă, la urma urmelor.

— De o bună bucată de vreme mă frământă un lucru, mărturisise Andu, continuându-și firul gândurilor, netulburat. Nam socotit niciodată c-ar fi o dragoste nebună între ea și Ordeanu, mai ales după logodna aia lungă care cred că a ținut mai bine de- un an, dacă nu mă înșel, și, cu toate astea, acum totul pare ceva incredibil de trainic. Nu ți-i mai poți închipui separat: binecunoscutul dramaturg George Ordeanu, aflat la apogeul creației, și preagingașa-i soață, actriță de un asemenea talent! Cine-ar fi crezut, acum cînșpe ani, ehe, când era o timidă liceană! Și-acum, parcă sunt împreună de când lumea! El scrie pentru ea, ea joacă pentru el...

Andu tăcuse, meditativ, cu ochii pe jumătate închiși.

— Întotdeauna m-am întrebat cum s-au cunoscut..., cugetase el cu glas tare, după o destul de lungă tăcere.

— Ce mai contează? spusese Raul, turnându-și vodcă în pahar. Important e că s-au cunoscut!

— Inițial crezusem că tu și Marga alcătuiți perechea ideală, atacase din nou Andu, regăsindu-și brusc avântul. Păreați inseparabili în primii ani de facultate. Pe urmă, însă. De fapt, nu mi-ai spus niciodată de ce v-ați despărțit și de ce ai cerut transferul la București. Nu că nu mi-ar fi priit și mie. Dar că m-ai luat și pe mine cu tine în capitală, asta pot să înțeleg, că nu găsești pe toate drumurile un prieten ca mine!, adăugase el, cu un zâmbet larg pe fața lui rotundă și banală.

Raul Holbanu își închisese ochii înroșiți de băutură. Tachinările lui Andu, care de obicei îl amuzau, îl scoteau din sărite de astă dată. Despărțirea de Marga era un subiect de care nu-i făcea plăcere să-și amintească.

— Așa a fost să fie, mormăise el, umplându-și iar paharul. Știi prea bine că nu-mi place să vorbesc despre asta!

— Îmi pare rău că te-am indispus, îl cercetase Andu, nedumerit. Credeam că-i ceva îngropat de mult. Scuză-mă!

Iar acum, de când îl zărise pe George Ordeanu, deși se prefăcuse că nu-l vede, pe Raul Holbanu îl cuprinsese o stare de agitație incontrollabilă. I se făcuse un dor nebun de Marga.

Își opri pașii brusc, în fața unei oglinzi mari de pe perete. Își studie critic pungile de sub ochii lui adânci și mereu plini de o ironie melancolică, obrajii oboșiți, pe care numai Marga știa să-i aline. Și Marga îi răsări în oglindă, surâzătoare.

De-abia așteptai, hoțomancă mică, să te chem, o dojeni cu degetul.

Și, în timp ce Marga îi surâdea din oglindă cu zâmbetul ei cuceritor de sincer și de deschis, Raul își aminti iar, ca de atâtea alte dăți în ultima vreme, cum îl uimise de la bun început fragilitatea ei fizică, dublată de o neașteptată vitalitate. Răspândea o voie bună molipsitoare în jur. Pentru ea, totul părea simplu: alb sau negru, bun sau rău.

Era în 1970. Marga era vecină de bloc cu Ioana Stere, prietena lui de atunci, și fusese o invitată de ultimă clipă la aniversarea acesteia, în disperare de cauză că nu ieșea la socoteală numărul perechilor. Era singura liceană dintre ei. Venise în jeans și tricou negru, cu părul castaniu, lung și ondulat, lăsat în voie pe umeri. Vorbea întruna, zâmbea și fredona melodiile auzite ușor fals, dar fără sfială, din pură plăcere.

Întâmplător, în seara aceea Raul se simțise agasat de compania Ioanei Stere și se întrebase chiar cum de putuse suporta atâta vreme până atunci firea ei egoistă și trufașă, săracă în vorbe și sentimente. Apoi tot el încercase să-și explice singur: avusese nevoie de o persoană autoritară și sigură pe sine, care îi lipsise din copilărie, de la moartea neașteptată a părinților săi într-un accident stupid de mașină.

Crescut de bunicii din partea mamei, profesori amândoi, fusese în permanență răsfățat și adulat de ei. Îl copleșeau cu cadouri, îi exagerau meritele și talentele, îi neteziseră fățiș drumul prin școala generală și liceu, îl împinseseră pur și simplu să dea la teatru, spunându-i că el nu e făcut pentru o muncă la birou, de opt ore.

Dar, după câteva eșecuri repetate la examenul de admitere la institut, pe Raul îl cuprinsese disperarea. Ce avea să urmeze?

De armată îl făcuse scăpat tatăl Ioanei, procurorul Stere. Se alesese cu un certificat medical care îi dădea în același timp și marea libertate de a nu fi nevoit să se angajeze nicăieri. Bunicii îi plăteau fără să crâcnească drumurile la București, pentru meditații. Dar cât mai putea sta pe banii lor? Ioana Stere era studentă la Drept, urmând cu succes tradiția familiei. Colegii lui mai apropiați de la liceu intraseră cu mult timp în urmă la facultăți tehnice. Câțiva dăduseră chiar examen la București, și reușiseră. Raul se simțea lăsat pe dinafară. Un ratat.

În cele din urmă, însă, Ioana îl convinsese pe tatăl ei procuror să pună o pilă pentru angajarea

lui Raul ca figurant la teatrul din oraș. Obținuse astfel două lucruri pe care și le dorise de mult: recunoștința lui Raul și, în același timp, siguranța devotamentului lui.

Și așa, încetul cu încetul, Ioana se insinuase în viața lui, acaparându-l într-un mod cam supărător pe rebelul cel mai atrăgător din oraș.

Tocmai de aceea, la petrecere, Raul lăsase cu plăcere la o parte prezența agasantă a gazdei și se agățase de puștoaica pe al cărei tricou negru scria mare: APPLE.

— Cum de-ai rămas singur? îl întrebase Marga șugubăț și făcându-i cu ochiul, băiețește.

— Mai răsuflu și eu, până una alta! A luat-o la dans colegul meu de la teatru, Alexandru, și i-am șoptit să n-o scape din mâini cel puțin jumătate de oră.

Alexandru avea să devină mai târziu, pentru toată lumea, Andu. Marga îl alintase așa, pentru că era scund și avea o figură rotundă, de copil bosumflat. Pe vremea aceea era încă slăbuț și părul nu începuse să i se rărească. Raul îl căra cu el pe Andu peste tot, pentru că era, ca și el, un figurant și veșnic aspirant la institutul de teatru.

— A, ești la teatru? întrebase Marga cu interes. Ce mult mi-ar plăcea și mie să dau la institut! E visul meu dintotdeauna! Dar încă nu i-am convins și pe ai mei să mă lase. Ei ar vrea cu tot dinadinsul să mă vadă studentă la Drept, cum e Ioana, și eu nu pot să sufăr Dreptul!

Raul îi explicase amuzat că el doar lucrează la teatru, ca figurant, dar asta nu scăzuse deloc interesul Margăi pentru el, dimpotrivă, îl iscodea întruna, dornică să afle cât mai multe lucruri din culise.

În seara aceea, discutaseră amândoi vrute și nevrute, pe un ton amical și ușor detașat, și își luaseră rămas bun ca doi prieteni și nimic mai mult, dar a doua zi Raul se trezise cu o dorință puternică și irezistibilă de a o revedea, de a se regăsi în ochii ei căprui mari și plini de căldură, de a o ține de mână, ca un școlar emoționat.

O căutase la telefon, o invitase la teatru. Discutaseră iar, o seară întreagă, cutreierând străzile la întâmplare, își descoperiseră cu surprindere și încântare multe afinități, și în scurt timp își deveniseră indispensabili unul altuia și ajunseseră inseparabili. Personalitatea Margăi părea să se fi mulat perfect după personalitatea lui Raul, pe care îl adora. Iar el se simțea cuprins de o euforie continuă în preajma ei.

Lucrul cel mai greu se dovedise, însă, a fi despărțirea „oficială” de Ioana Stere, care era o ființă dificilă și posesivă, și nu accepta să lase din mână nimic din ceea ce-i aparținea, mai ales dacă luptase din greu pentru a obține acel ceva. În plus, știa prea bine să arunce cuvinte aspre și grele și să păstreze o ranchiună vreme îndelungată. În cele din urmă, însă, nu avusese încotro și trebuise să se dea bătută. De altfel, Raul căutase să-i ofere o grămadă de motive și de prilejuri pentru a-i lăsa măcar iluzia că, în final, ea se descotorosise de el, și nu invers.

Raul fusese în același timp scânteia care o convinsese până la urmă pe Marga să-și încerce

norocul și să dea examen la institutul teatru împreună cu el și cu Andu. Mai greu fusese cu părinții Margăi, însă colonelul Mănăilă, care nu-i putea rezista fetei sale niciodată, se lăsase și el înduplecat într-un târziu. Și norocul fusese de partea lor: intraseră amândoi cu aceeași medie, de parcă se spărsese dintr-o dată ghinionul pentru Raul, de când o cunoscuse pe Marga, și odată cu ei intrase și Andu, ultimul pe listă.

Relația lor fusese firească și totală. În primii doi ani de facultate erau perechea-etalon, fuseseră aleși chiar „oficial” cuplul anului. Mergeau pretutindeni de mână și erau invidiați de toți cunoscuții.

Raul Holbanu se întoarse auzind pașii unui chelner care trecea pe lângă el cu o tavă în mâini. Luă un pahar cu Bloody Mary și reveni cu fața spre oglindă, căutând cu disperare în ea imaginea Margăi. Nu o mai văzu, însă. Își revăzu de aproape chipul încercănat și zări în fundal mai multe grupuri formate din siluete și chipuri cunoscute, printre care se agita un baston alb, pipăind nehotărât aerul. Raul se încruntă, descumpănit. Bastonul ăla alb îl urmărea peste tot. De unde până unde? Parcă îi pomenise cineva, mai devreme, ceva despre un orb care se plimba nestingherit printre invitați! Cine oare?

Mișu Papadimu îl contempla din celălalt colț al salonului, studiindu-l cu o atenție detașată. E criță, sărmanul, își spuse, tușind ușor, și își mută privirea în altă parte.

George Ordeanu stătea întins pe spate, cu ochii în tavan. Nu reușea să adoarmă. După o oră de desfătări, Lena ațipise dintr-o dată, cu capul pe pieptul lui, și sforăia ușor. Așa, dezvelită, cu părul răvășit și fardul dus de pe față, nu mai avea nici un farmec. I se vedeau cutele de grăsime de pe burtă. O împinse pe perna ei și o înveli cu pătura până la gât. Se ridică agasat și își aprinse nervos pipa, cu degete tremurânde, încercând să facă abstracție de prezența Lenei.. Țârâitul brusc al telefonului îl trezi, însă, din gânduri, chemându-l insistent lângă noptieră.

Lena se răsuci somnoroasă în pat, frecându-se la ochi și căutându-l apoi din priviri. Îl văzu rămas cu receptorul în mână, năuc, și îi zâmbi șăgalnic, să-l destindă:

— Hai, puiule, lasă telefonul și vino înapoi în pat!

Însă Ordeanu i se adresă încruntat și rece, ca și cum n-ar fi auzit-o:

— Bine că te-ai trezit! Scoală-te! Trebuie să plec chiar acum, tocmai a născut nevastă-mea!

2

Lumini aprinse brusc. Uși trântite cu nepăsare. Larmă gureșă de voci feminine, unele prea subțiri, altele prea groase, masculinizate. Căldări cu apă zăngănind, cârpe umede împinse cu mătura (și cu câtă ciudă!) pe ciment, lovindu-se parcă intenționat de picioarele metalice ale paturilor, răspândind în jur un damf de praf și apă murdară. Corpuri răsucindu-se pe saltele cu arcuri care scârțâie. Căscaturi zgomotoase, oftaturi, un chicotit singular. Și mirosuri. Tot felul de mirosuri. Sudoare, mâncare rece învelită în hârtie unsuroasă, sânge. Sânge scurgându-se lent și persistent. Din tine. Din celelalte.

— Haide, mămicilor, la alăptat! I-auzi-i p'ăia mici!

O voce groasă, în contrast cu diminutivul rostit. Și, deodată, perceperea unor glasuri firave, din încăperea de alături.

Genele se zbat scurt și repede, pleoapele se întredeschid, frânturile de vise care mai apasă încă trupul istovit, ținându-l în nemișcare, își pierd încet din consistență și din culoare, își strâng miezul în cochilia retrasă într-un colț al minții, așteptând zăbavnic următorul pas înspre afară. Un trup începe să se destindă, să-și amintească, încă somnolent, că poartă același nume și totuși nu mai e la fel ca ieri.

Marga Ordeanu se ridică ușurată de greutatea pe care n-o mai simte în interior, dar încă foarte slăbită. Rămâne o clipă în capul oaselor, privind la forfota din jur, încercând să ghicească de la altele ce are de făcut.

— Hei, mămico, un' ți-e halatu', un' ți-e papucii?

Marga Ordeanu se uită blocată în jur, căutând răspunsul.

— Fir-ar a dracu' de viață, că toate s'teți la fel! mormăie vocea groasă a femeii deșirate, cu mătura într-o mână, ca un sceptru regal, și cu cealaltă mână în șold.

— Nu cred că am halat, șoptește Marga fără vlagă. S-a petrecut totul foarte repede. M-a luat Mihai imediat...

— Te-a luat cin' te-a luat, treaba lui, lua-l-ar... Mie să-mi spui un' ți-ai pus halatu', c-aci halatele e pă inventar și p'ormă tre' sa scoatem noi banii dâ'n buzunar pentru nește amețite!

Obrajii Margăi se îmbujorează și ochii i se umplu de lacrimi.

— Ia las-o în pace și mai bine adu-i mata un halat, se ridică o lăuză de pe patul de lângă Marga, vârând o bancnotă în buzunarul măturătoarei. Așa-i cum zice ea, a venit fără halat, mititica!

— Dacă zici ,mneata, mai bombăne matahala, pipăindu-și buzunarul cu grijă, așa o fi... Învaț-o ,mneata ce să facă, că văz că nu știe ni'ca și noi n-avem timp, e Răvilionu'!

Lăuza se scoală anevoie și vine lângă Marga, mângâind-o pe umeri.

— Hai, liniștește-te! Așa-i la început, îți vine sa plângi din or'ce!

— Dar jur că habar n-am de halat!

— Mai dă-l încolo de halat! Gândește-te mai bine la bebelușii care ne așteaptă. L-ai văzut pe-al tău?

Marga Ordeanu dă din cap, înviorată.

— E fetiță! Mare, voinică.

— Ei, vezi? Eu tot la băiat am rămas. Al treilea!

Ușa se deschide vijelios și zdrahoana intră în salon cu un halat curat în mână, pe care i-l aruncă Margăi Ordeanu pe pat.

— Hai, mămico, ia-l și ai grijă de el! E pă inventar, cum ți- am zis!

— Mulțumim, răspunde lăuza în locul Margăi, cu voce liniștită, dar fermă.

Apoi o bate pe umăr pe Marga.

— Acu' mergem la ghiuvetă să ne spălăm, să fim curate pentru mititei. Uite papucii tăi aici! Cam jerpeliți, da' ce să-i faci.... Hai sus, te ajut eu să-ți pui halatul!

Marga Ordeanu o ascultă încă buimacă pe noua sa cunoștință, încercând să se adapteze din mers vieții de spital.

— Cum te cheamă, zâna mea bună? întrebă ea zâmbind.

— Florica.

— Eu sunt Margareta. Tot o Floare, așa ca tine. O să-ți dau banii înapoi, după ce ne întoarcem! Florica îi zâmbește și ea și o mângâie pe obraji cu o mână nefiresc de aspră și bătătorită.

— Las' acu'. Hai, pune-ți basmauă în cap, c-am rămas codașe!

Marga Ordeanu se uită în jur cu mirare, fără ca ochii să i se mai împiedice de vreo ființă omenească în afară de Florica. Unele paturi au rămas vraiste, altele, dimpotrivă, au cearșafurile meticuloș ordonate, ca la cazarmă. Persistă urme de viață abandonată la rezezeală, pentru o altă viață, abia începută.

Pășesc amândouă încet, târșâindu-și papucii zdrențuiți pe cimentul încă umed și legându-și din mers basmalele și cordoanele la halatele de un albastru spălăcit, cu buline albe și aproape șterse după atâtea folosiri.

În salonul alăturat e cald și miroase a lapte. Bebelușii sug sânguincios din piepturile darnice. Se aude un plânset disperat și Florica se îndreaptă grăbită spre un pătuț.

— Mânca-l-ar mama de voinic, ce foame-i este!

Marga Ordeanu rămâne o clipă pierdută, apoi vede asistenta luând în brațe un prunc adormit.

— Cine e numărul 32?

Marga tresare, amintindu-și de numărul pe care i l-a prins doctorul Mihai Badea de mână și îl verifică, grăbită.

— Eu sunt!

— Uite-o ce frumos doarme, ca un îngerăș! Și-acum o oră urla de mama focului! Știi cum s-o

trezești, da?

— Nu, nu am idee.

Asistenta râde înveselită și îi explică fără grabă cum trebuie gădilat copilul ca să se trezească.

— Dar de ținut în brațe, știi s-o ții? Nu, nu așa! Capul sprijinit pe braț... Hai, hai, curaj!

Marga Ordeanu apucă atentă fetița și se așează pe scaun lângă Florica, cu ochii țintă la ea.

Florica îi șoptește:

— Desfă-i ușor scutecu' și gădil-o bine la tălpi, și nu uita să-i pipăi corpul, să fie copilu' întreg, Doamne păzește!

Marga Ordeanu o ascultă, înfricoșată. Pipăie rapid degetele de la mâini și de la picioare, corpul moale și cald de păpușă vie. Și de la pipăitul febril și speriat trece pe nesimțite la o mângâiere blândă și fericită.

— Să nu te vadă sora, că se supără, mai șoptește Florica. Strânge-o puțin de năsuc!

Marga atinge ușor nările copilului, ferindu-se să-i facă cel mai mic rău. Fetița deschide ochii mari privind o clipă în gol, apoi adoarme iar, instantaneu.

George Ordeanu se plimbă furios prin cabinetul directorului de spital. Mâinile îi tremură de indignare și el și le prinde la spate, înciudat.

— Dom'ne, chiar așa, în salon cu douăzeci de nespălate! Dacă nu m-am arătat până acum pe-aici, nu înseamnă că nu mă interesează spitalul ăsta nenorocit! M-am lăsat pe mâinile nevastă-mii, care-i prietenă cu doctorul Badea, și nevastă-mea nui fitecine, dom'ne, iar de mine, ce să mai spun, c-a auzit tot târgul ăsta amărât! În loc să stea într-o rezervă curată, cu duș, cu căldură... Cum îți închipui dumneata că se simte ea acolo, între atâtea... să ia tot felul de microbi..., mai spune el, scârbit.

— Tovarășe Ordeanu, încearcă directorul Bungescu să-l tempereze, e curat în salon, înțelegeți, e cald...

— Las' că știu eu curățenia voastră din spitale!

— N-am știut cine e pacienta cu numărul 32. N-am fost încunoștințat că-i tovarășa Ordeanu...

— Tovarășa Ordeanu e o doamnă, dom'ne, să-ți fie clar, e doamna Ordeanu. Și eu sunt domnul Ordeanu! Și Badea ăla unde naiba e? M-a sunat și-a dat bir cu fugiții? Se pregătește de Revelion? Așa are grijă de nevastă-mea?!

— Tovarășul Badea a fost chemat de urgență la minister și a plecat azi noapte la București, înțelegeți. De-abia născuse to... doamna Ordeanu...

— Ei, mă rog... Treaba lui, da' mai înainte trebuia să se ocupe de nevastă-mea! Dom'ne, să fie clar: orice favoare vrei, la o adică, în orașul ăsta, eu te pot ajuta. Dar într-un sfert de ceas vreau să-mi vizitez nevasta și copilul într-o rezervă decentă, unde să pot pune și coșul ăsta cu flori!

Directorul Bungescu își șterge discret cu o batistă parfumată broboanele de sudoare de pe frunte și încuviințează din cap cu supușenie.

— Nu-i nici o problemă, înțelegeți, se aranjează, până serviți o cafeluță, e totul gata.

— O cafea adevărată, fără nechezol! Tare și amară!

— Tare și amară, se înțelege!

Directorul Bungescu dispare pe ușă îndreptându-și spinarea. Iese pe coridor tunând și fulgerând.

— Ce-i debandada asta, tovarășe asistente, ce-i mizeria asta, ce paștele mă-sii faceți cu atâta risipă de lumină pe hol? Mai stingeți, tovarășe, din becurile alea, înțelegeți, că doar nu se operează pe hol! Soră Istodor, ce-i cu lăuzele pe hol, ce, au ieșit pe strasse, la bar, cu țigara-n colțul gurii, paștele mă-sii de viață! Unde-i sora Anca?!

O ușă de serviciu se deschide brusc, făcându-i loc sorei Anca. E o brunetă nurlie, cu ochi albaștri. Mânia directorului se potolește ca prin farmec. O apucă de braț pe soră și-i vorbește în șoaptă, privind când în ochii ei de un albastru metalic, când înspre halatul apretat întredeschis la piept.

— Soră Anca, fii bună ca de obicei... Ia-o pe nevastă-mea din rezervă, înțelegi, și trimite-o acasă, că se simte bine acum, să se pregătească de Revelion. Pune fetele să facă curat, înțelegi, și s-o mute acolo pe tovarășa Ordeanu, pacienta cu numărul 32 de la salonul 5. Urgent! Și pe urmă vino la mine cu o cafeluță! Din rezerva aia, de protocol. Ba nu, cu trei. Să-l mai ținem de vorbă pe tovarășul Ordeanu, înțelegi?

Sora Anca își ia o poziție demnă și dă să-și încheie halatul.

— Arăți minunat, tovarășa Anca, o oprește directorul, continuând, șoptit:... ca de obicei! După ce se cară și mahăru' ăla, așteaptă-mă în birou, înțelegi... Am un cadou special pentru tine cu ocazia pomului de iarnă!

— Am înțeles, tovarășe director, zâmbește sora Anca aferată și ușor plictisită, dând să pornească la treabă.

— Și încă ceva, o mai oprește directorul o dată, strângând-o de braț cu subînțeleș, cafeaua tovarășului Ordeanu să fie tare și amară... Și să-i spui „domnule”, c-așa-i place, deși nu sună prea tovarășește...

Sora Anca pleacă, unduindu-și corpul bine făcut, cu un cap mai înalt decât directorul.

Marga Ordeanu stă întinsă în pat, cu ochii închiși. Florica și-a luat rămas bun de la ea, s-a externat, așa că nu mai are cu cine să stea de vorbă. Și, ca să le evite pe celelalte colege de salon, care i se par străine și reci, stă mereu cu ochii închiși.

A născut mai devreme cu mai bine de două săptămâni, în mod neașteptat. Nu era încă pregătită mental pentru naștere. De fapt, nimeni din preajma ei nu era pregătit să o vadă născând de Revelion. Drept urmare, toată familia e plecată. George e la București de câteva zile, mătușa Anghelina e la tratament la băi, unchiul Stavru e plecat undeva, cine știe unde... Până și medicul ei, Mihai Badea, a trebuit să plece de urgență la București, în loc să fie acum lângă ea! Iar pe colegii de la teatru nu a

avut cine să-i anunțe. Diseară e Revelionul. Îl va petrece în spital, ascultând sporovăiala searbădă din salon. Anul trecut, pe vremea asta, era la Bratislava, în turneu. Acum zace pe un pat rece de spital...

O stare de panică o potopește, aducând-i lacrimi în ochii închiși. Prin pleoapele închise o vede pe Marga din studenție, întinsă vremelnic pe un pat de spital. Raul Holbanu se învârtește în preajma patului, încurcat.

— E bine, Marga, s-a terminat, gata, am scăpat..., ai scăpat de grijă! Noroc cu Mihai Badea! Marga întinde mâna înspre el.

— Raul, fiarele alea metalice scârboase..., iscodindu-mi trupul pe dinăuntru....

— Ssst, taci, iubito, nu te mai gândi la asta!

Marga deschide ochii. Nu se mai gândește la asta. Îl scoate pe Raul Holbanu din minte. Raul Holbanu a părăsit-o.

Se gândește, în schimb, la ultimele luni. Își pipăie burta și nu-i mai simte greutatea, fizic, dar o resimte încă, foarte pregnant, în memorie. Își aduce aminte cum își pipăia întruna, speriată, pânțele, în noaptea nesfârșită pe care a petrecut-o la căpătâiul mamei ei, în urmă cu câteva luni. Era toamnă. Își aduce aminte, deodată, cu o strângere de inimă, de fotografiile și actele pe care le răsfoise în urmă cu câteva zile, în apartamentul părinților. De stupefianta descoperire.

Deodată, ușa este dată de perete cu putere. O soră tânără, brunetă și chipeșă, întreabă cu glas incolor:

— Cine-i doamna Ordeanu?

Marga se ridică în capul oaselor, speriată:

— Eu! S-a întâmplat ceva cu copilul?

— A, nu, nici pomeneală! Vă mutați de-aici, doar. Vă rog să vă strângeți lucrurile!

Marga se ridică și își adună în grabă puținele bagaje. Deodată tresare:

— Și halatul? Trebuie să-l dau înapoi?

— Nu, nici pomeneală! răspunde sora, dând din mâini a lehamite. De altfel, e cam jerpelit, adaugă ea, după o examinare sumară din priviri. O să spun să v-aducă altul, nou, coboară ea vocea, pe un ton complice. Și un pachet de vată, adaugă șoptit, ca o mare favoare.

— A revenit cumva doctorul Badea? întreabă Marga nedumerită, ducându-și mâna la frunte și răsfirându-și bretonul rebel.

— A, nu, nu încă... E plecat la minister. Îi simțim cu toții lipsa, credeți-mă, adaugă sora Anca, aranjându-și instinctiv părul bogat și negru, strâns într-un coc lejer.

George Ordeanu părăsi spitalul prost dispus. Îl enervase zâmbetul afectat al brunetei care adusese cafeaua în biroul directorului, povestindu-i cu un elan prefăcut despre soția și fetița lui. Îl enervase privirea cercetătoare a directorului Bungescu, care intrase după vreo douăzeci de minute, scuzându-se că a fost reținut de o pacientă și studiind atent figurile celor doi, așteptându-se, parcă,

să citească pe ele o înțelegere tacită și liniștitoare pentru el. Îl mai enervase, în general, tot spitalul, cu mirosurile lui imposibile, rezerva anostă unde zăcea o Margă abandonată și palidă, încercănată și foarte îndepărtată. Fetița dormea dusă și toate strădaniile de a o trezi se dovediseră a fi zadarnice. Nu se putuse bucura de privirea ei, nevăzută încă.

Își roti ochii iritat prin parc. Destulă lume se plimbă aiurea, fără scop, observă el cu dispreț. Ca niște insecte, rătăcind bezmetic, fără orizonturi în viață!

Un trecător în vârstă se opri în dreptul lui, ridicând bastonul alb, de parcă ar fi dorit să-l întrebe sau să-i arate ceva. George îl privi încruntat. Nu avea chef de discuții cu necunoscuți. Abia atunci observă că trecătorul era orb și îi întoarse spatele, dezgustat. Tot felul de arătări, își spuse. Nu merită atenția mea. Am prea multe pe cap!

Se înnorase brusc. Nori grei și întunecați se coborâseră peste parc, acoperindu-l tăcuți. Mirosea a viscol. Fără să știe de ce, George Ordeanu își aminti dintr-o dată de ziua când își văzuse pentru ultima oară tatăl. Plecase în munți cu o boccea cu pesmeți și apă. Îi întinsese mâna lui George și îi spusese că pleacă «să lupte pentru viitor». Atunci, ca și acum, se înnorase brusc și începuse să miroasă a viscol.

— Miști! strigase George, fără să-i întindă mâna, care îi tremura de furie. Mi-a spus mie mama! Ești un mincinos nenorocit, un trădător și laș care ne părăsește la greu! O să te căiești!

Era un copil de treisprezece ani, înalt și ciolanos, cu părul zburlit. Tatăl lui întinsese mâna să-l mângâie pe creștet și el se ferise de atingere ca de o insectă scârboasă.

Viscolul se porni acum, ca și atunci, și George ieși înfrigurat și nervos din parc, refuzând să se mai gândească la trecut. Important e doar prezentul. Iar el se instalase foarte bine în prezent! Avea o viață pe care i-o invidiau mulți, o carieră strălucită și o familie care, iată, începea să crească!

Reveni cu gândul la problemele curente. Trebuia să vadă ce face cu fetele când le aduce acasă. Cum se vor descurca? Cine-l pusese să o trimită pe Anghelina la băi tocmai acum? Ar fi fost bine să o aibă în preajmă pe mătușa Margăi. Acum va trebui să o aducă pe mama lui, să fie o femeie în casă când scoate fetele de la spital. Tot pe mama lui cade greul, ca întotdeauna!

Dacă se gândea bine și fără nervi, totuși, asistenta aia de la spital nu era de lepădat. Directorul i-o trimisese clar, ca pe o ofrandă din partea lui, iar ea acceptase jocul fără vreo rețineră. În cele câteva minute petrecute împreună în cabinetul directorului, la o cafea naturală, îi spusese ce program avea la spital și-i dăduse de înțeles că e liberă după-amiaza.

George Ordeanu privi înapoi spre ceasul mare și înalt din parcul central: avea timp berechet să ajungă acasă, să facă un duș, să se schimbe și să se întoarcă la spital. O să-i aducă televizorul Sport Margăi, cu ocazia asta, să vadă și ea programul de Revelion în rezervă, liniștită. Pe urmă poate se încheagă ceva cu sora Anca, mai știi? Dacă nu, oricum era invitat la Ionești în noaptea aceea.

Anghelina își mișcă satisfăcută degetele de la picioare pe sub masă. Își mișcă și degetele de la